

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο κ ο ι μ ί ζ ω.
Μόνον εἰς βαρυκαλ., ἀποκοιμίζω τινὰ ἀπαλῶς, ἡρέμα,
γ λ υ κ ᾶ ἔνθ' ἄν.:

Νάνι νάνι νάνισέ του, κί γλυκαποκοίμισέ του
Μακεδ. (Καστορ.)

Ἔλα, ὕπνε, ὕπνωσέ το καὶ γλυκαποκοίμισέ το
Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἔλα, ὕπνε, τσ' ἔπαρέ το τσαὶ γλυκαποκοίμισέ το
Μύκ.

γλυκαποκρίνομαι Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 44.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο κ ρ ί ν ο μ α ι.
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ μὲ τρόπον γλυκύν, ἥπιον, χα-
ρίεντα: Ποίημ.

Καὶ πρωτόειδε ὁ πρωτός ἄνθρωπος τοῦ ἡλίου τὴν ἀνα-
τολή,
καὶ νὰ τῆς γλυκαποκρίνεται γροῖζιγ-ε μιὰ μουσική.

γλυκαπολαμβάνω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο λ α μ β ᾶ ν ω.
Ἀπολαμβάνω μετὰ γλυκύτητος, εὐχαριστήσεως. Ποίημ.

Ἐδῶ γλυκαπολάφame τῆς πρωτογεννημένης
τὰ πρῶτα ξεπετάματα...

γλυκαποχαιρετῶ Κρήτ. (Μαλάκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο χ α ι ρ ε τ ῶ.
Ἀποχαιρετῶ μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος: Ἄσμ.

Σηκώσου, βιόλα τοῦ σπαθιοῦ, βιόλα καὶ μαντζου-
ράνα,
καὶ γλυκαποχαιρέτηξε τὴν ἀκριβὴ σου μάννα.

γλυκαπριλιάτικος ἐπίθ. Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 165.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ ἀ π ρ ι λ ι ᾶ τ ι κ ὸ ς.
Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶονεὶ γλυκύν, διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν
καιρικὴν κατάστασιν, θεωρούμενον Ἀπριλίον: Ποίημ.

Σὲ τέτοια θείαν εὐμορφιά πῶς χύνεται μιὰ λύπη;
Γλυκαπριλιάτικη νυχτιά, τί ἔχεις; τί σοῦ λείπει;

γλυκάργανος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ Ἑνετ. *argano* (=

γερανός).
Υψηλὸς καὶ ἀδύνατος τὴν κατασκευὴν, ἰσχνός, κ ο κ κ α-
λ ι ᾶ ρ η ς: Αὐτὸς εἶναι γλυκάργανος (ὑβρίς).

γλυκάρης ἐπίθ. Ἄνδρ. Θήρ. Θηλ. γλυκαριά Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. γ λ υ κ ὸ ῖ ἢ γ λ υ κ ὸ καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ᾶ ρ η ς.

1) Ὁ ἐπιληπτικός, ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ γ λ υ κ ε ῖ ᾶ ν
Ἄνδρ.: Βρὲ γλυκάρη, γκρεμοβολήσου! Συνών. γ λ υ κ ε ῖ ᾶ-
ρ η ς 2, σ ε λ η ν ε ῖ ᾶ ρ η ς. 2) Ὁ ἐλαφρόνους, εὐήθης
Θήρ. β) Παράφρων Θήρ.: Αὐτὴ εἶναι μιὰ γλυκαριά. Συνών.
ζ ο υ ρ λ ὸ ς, μ ο υ ρ λ ὸ ς, π α λ α β ὸ ς, π α λ α ρ ὸ ς,
τ ρ ε λ λ ὸ ς, τ ρ ω ζ ὸ ς. Πβ. π α λ ι ο γ λ υ κ ε ῖ ᾶ ρ η ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκάρης καὶ ὡς παρωνύμ. Θήρ.

γλυκάρμεγμα τό, ἐνιαχ. γλυκάρμεμα Πελοπν. (Ἀγία
Βαρβάρα. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ οὐσ. ᾶ ρ μ ε γ μ α,
παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ᾶ ρ μ ε μ α.

Οἶνος προερχόμενος ἐκ γλεύκους μὴ παρამείναντος μετὰ
στεμφύλων καὶ μὴ ἔχων, ὡς ἐκ τούτου, στυφότητα, γλυκύς.

γλυκαρμενίζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ᾶ ρ μ ε ν ί ζ ω.

Ἐνεργῶ ὥστε τὸ πλοῖον νὰ οὐριοδρομῇ κατὰ τρόπον
ἥπιον, οἶονεὶ γλυκύν: Ἄσμ.

Γυρεῖ μύλους δώδεκα καὶ μὲ τοὺς μύλωνᾶδες,
γυρεῖ καὶ τὴ θάλασσα μ' ὅλα τῆς τὰ καρᾶβια,
γυρεῖ καὶ τὸν κυρ Βοριά νὰ τὰ γλυκαρμενίζῃ.

γλυκαρχινῶ Κ. Παλαμ. Πεντασύλλ. 49 Α. Πάλλ. εἰς
Ν. Ἔστ. 21 (1937), 650.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ᾶ ρ χ ι ν ῶ.

Ἀρχίζω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκύν ἔνθ' ἄν.:

Νὰ ἔχω μπροστά μου τῆς ζωῆς τὰ πιὸ βαθιὰ ση-
μάδια,

κάτι γιὰ πάντα ποὺ ἔσβησε καὶ ἔς τὸ σκοτάδι πάει,
κάτι ποὺ μόλις μέσ' ἀπ' τὰ σκοτάδια

νὰ ζῇ γλυκαρχινάει

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

Βγαίνει ἔς τὸ δάσος, τὸ σκοπὸ | γλυκαρχινᾷ

μὰ δές! γεράκι θεωριῶπὸ | τ' ἀκούει καὶ ξεκινᾷ

Α. Πάλλ., ἔνθ' ἄν.

γλύκαση ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Σκορτσιν.) Πόντ. (Ἄμισ.
Κερασ. Σταυρ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ ὺ κ α σ ι ς.

Ἡ γλυκύτης Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σταυρ. κ.ά.): Τὸ
φαῖν ξαί γλύκασην 'κὶ ἔθ' (τὸ φαγητὸν οὐδεμίαν γλυκύτητα
ἔχει). Συνών. γ λ υ κ ᾶ δ α. β) Μεταφ., χαρά, εὐχαρίστη-
σις, εὐτυχία Πελοπν. (Γορτυν. Σκορτσιν.): Φρ. Γλύκαση νὰ
μὴν ἰδῇς! (ἀρά) Σκορτσιν. Γλύκαση ποτὲ μὲ τὰ μάτια σου
νὰ μὴν ἰδῇς (ὁμοίως) Γορτυν.

γλυκασία ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ.
Δημητρ. γλυκασιά Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν.) Μῆλ.—Λεξ.
Δημητρ. γλυκασά Ἀγαθον. Κρήτ. (Μάλλ. κ.ά.) γλυκαδᾶ
Θήρ. Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., Τζιουπρ. τραοῦδ., 2.60 γλυκασέα
Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ ί α. Βλ. Μεθόδ., Συμπ.
Παρθέν., 76 «τὰ λοιπὰ δὲ ταύτη νομίζεσθαι προσήκει πικρά,
ὅποσα δὲ τῇ ἐμφύτῳ γλυκασίᾳ κεκέρασθαι τῶν ἀκροδρόνων».

1) Ἡ γλυκύτης Θήρ. Κρήτ. (Μάλλ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ.
Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Νὰ πάρῃς
γλυκασά ἀπ' τὰ σῦκα Μάλλ. Τ' ἀπιδ' ἡ γλυκασία Τραπ. Ἡ
γλυκασέα ἔθες καλὸν ἔν' (ἡ γλυκύτης τῆς εἶναι ἀρκετὴ) Ἀρ-
γυρόπ. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. Βλ. Μεθόδ., ἔνθ' ἄν. Συνών.
γ λ ὺ κ α, γ λ υ κ ᾶ δ α. β) Μεταφ., ἡ γλυκύτης τοῦ καιροῦ,
ἡ ἡπιότης Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν ὁ τσαιρός ἔν' γλυκαδᾶ, κάμνει τσ' ἀνεμοβορόδιν,
ἂν ἔδῃ ὦραν τῆς χαρᾶς, ἔδει τσαὶ τοῦ θανάτου.

2) Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις, ἡ εὐτυχία, τὸ εὐτυχές γεγονός
Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Νὰ μὴν ἰδῇς γλυκασιά (ἀρά). 3) Πᾶν
γλυκὺ τράγημα ἢ ἔδесμα Ἀγαθον. Θήρ. Κρήτ. (Κίσ. Κυδων.
Σέλιν.) Μῆλ. Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
Τὴ γλυκασά τήνε τρώ' καὶ τὰ λουκούμα καὶ ὅλα Ἀγαθον.
Ἡ καρδιά μ' γλυκασίαν θέλει Πόντ. Μὲ τὰ γλυκασέας κομ-

πών' τὸ μωρὸν (κομπώνει = ξεγελά) Ἀργυρόπ. Ἐπαρήτε τὴ γλυκασία σας καὶ δωσῆτε τὴν εἰά μας (εἰά = ὑγεία· ἐξ ἐπωδ.) Ἀμισ. 4) Ὁ εἰς εὐχάριστόν τι ἔδεσμα ἐθισμὸς Μῆλ. β) Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔδεσμα, τὸ ὡς δέλεαρ προσφερόμενον Μῆλ.: Τὸ τρουζὶ θέλει καὶ λίγη γλυκασιά γιὰ νὰ σ' ἀκ'λουθῇ (τρουζὶ = ἀμνὸς οἰκόσιτος).

γλύκασμα τὸ, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλάχ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γλύκαμα Ἴος Κεφαλλ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ μ α. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γλυκύτης, ἡδύτης Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Π.Δ. (Παροιμ. 16,24) «κηρία μέλιτος, λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἱασις ψυχῆς». β) Πᾶν γλυκὺ ἔδεσμα ἢ ποτὸν Ἴος—Λεξ. Βλάχ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Π.Δ. (Νε.8,10) «φάγετε λιπάσματα καὶ πίετε γλυκάσματα». γ) Μεταφ., γ λ υ κ α σ μ ὁ ς 2 Λεξ. Πρω. 2) Τὸ προσδίδον γλυκύτητα Λεξ. Πρω. β) Μεταφ., ἡ ἡρέμησις, καταπράυνσις Λεξ. Δημητρ. γ) Ἐπὶ καιροῦ, ἡ ἀποκατάστασις εὐδίας, αἰθρίας Λεξ. Δημητρ. 3) Κατὰ πληθ., διάφορα φαρμακοτεχνικὰ πολτώδη συνήθως ἐκ φυτῶν σκευάσματα ἐφθὰ ἢ μὴ Λεξ. Δημητρ. 4) Τὰ ἐντὸς τῆς στοματικῆς κοιλότητος ἐξανθήματα, αἱ ἄφθαι Κεφαλλ.

γλυκασμὸς ὁ, Ν. Ἔστ. 28 (1940), 115 — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ μ ὁ ς.

1) Ἡ γλύκανσις Λεξ. Πρω. 2) Τὸ αἶσθημα τοῦ γλυκέος, ἡ περὶ τὴν γεῦσιν γλυκύτης Λεξ. Περίδ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ., βλ. Π.Δ. (Ἄσμ. 5,16) «φάρυγξ αὐτοῦ γλυκασμοὶ καὶ ὄλος ἐπιθυμία». β) Μεταφ., ἡ εὐχαρίστησις, χαρά, ἀγαλλίασις Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶσαι ὁ γλυκασμὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου Λεξ. Πρω. || Ποίημ.

Γλυκασμέ τοῦ ὀνείρου, κοίμισέ με,
γεῖρε μου τῆς λήθης τὴν ὕδρῖα,
μέ τ' ἀνθόνερό σου ράντισέ με,
φέρε 'ς τὴν ψυχὴ μου τὴν εὐδία

Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. τὸ εἰς τὴν ἐκκλησι. γλῶσσαν (β' ἐξαποστ. μεγ. παρχλ. καν. Θεοτόκου) «ὁ γλυκασμὸς τῶν ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά».

γλυκασπάζομαι Φ. Πανῆς, Λυρικ., 418.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ σ π ᾶ ζ ο μ α ι.

Ἀσπάζομαι μὲ ἐγκαρδιότητα, μὲ ἀγάπην, οἶονε μὲ γλυκύτητα: Ποίημ.

Ἐλα νὰ σέ γλυκασπασθῶ, | νὰ σέ δακρυποτίσω,
καὶ εὐθὺς ᾄς ἀχνοβολήσω | 'ς τοῦ Ἀδου τὴν ἐρ'μιά.

γλυκάσπρουδος ἐπίθ., ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκάσπρουδο Πελοπον. (Δάρα Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ σ π ρ ο ὕ δ α.

Εἶδος ἀμπέλου, τὸ ὅποιον παράγει γλυκὰ λευκὰ σταφύλια: Ὡς τ' ἀμπέλι μας ἔχουμε φιλέρια, γλυκάσπρουδα, περαχωρίτες.

γλυκατζάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκαντζάρι'κους Μακεδ. (Βρία).

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι κ ο ς.

Ἐπὶ ἔδεσμάτων καὶ καρπῶν, ὁ ἔχων γλυκεῖαν τὴν γεῦσιν.

γλυκατζήδικο τό, πολλαχ. γλυκατζήδ'κον Λέσβ. (Πάμφιλ.) Λῆμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἡ δ ι κ ο ς.

Κατάστημα παραγωγῆς καὶ πωλήσεως γλυκουσμάτων ἐνθ' ἄν.: Φκειάσαν γλυκατζήδ'κα, λουκάντις, νὰ γιμώζ'ς τ'ν ἄ'λιά σ' Λῆμν.

γλυκατζῆς ὁ, πολλαχ. Θηλ. γλυκατζοῦ Ἀθῆν. Ἴων. (Σμύρν.) κ.ά. γλυκατζῆνα Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ πληθ. γ λ υ κ ᾶ, οὐδ. τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὁ ς, ὡς οὐσ. νοουμένου, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - τ ζ ῆ ς.

1) Ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκὰ, τὰ γλυκύσματα πολλαχ.: Ἐχω 'να γείτονα μεγάλο γλυκατζῆ, οὔλο μὲ τὰ γλυκὰ τὴν περνάει (= διατρέφεται) Ἀθῆν. Ἐλα νὰ μοῦ κἀνης βίζιτο, νὰ φᾶς, πού 'σαι γλυκατζοῦ Σμύρν. 2) Ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν γ λ υ κ ᾶ, γλυκύσματα Ἀμοργ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θῆρ. Μακεδ. (Φλόρ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Δίπλα μου ἦτανε τρεῖς τέσσερες γλυκατζῆδες μὲ τσι ταβλάδες τῶνε Θῆρ. || Ἄσμ.

Μηδὰ καὶ τὸ γλυκό μας δὲν σᾶς ἄρεσεν;

Ἐδῶ κι ὁ γλυκατζῆς μας, ἄλλο φτειάνομεν Φλόρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκατζῆς Ἀθῆν. Στερελλ. (Ἀμφισ.) Γλέκατζης Ἀθῆν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὡς τοῦ Γλυκατζῆ Ἀμοργ.

γλυκατζούρα ἡ, Βιθυν. (Κατιρλ. κ.ά.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) γλυκαντσούρα Κωνσπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ο ὕ ρ α.

1) Ὑπερβολικὴ γλυκύτης ἐνθ' ἄν.: Ἐκαμε τὸ σερμπέτι γλυκαντσούρα καὶ δὲν πίνεται (σερμπέτι = παχύρρευστον γ λ υ κ ὁ ν, π.χ. π ε τ ι μ ῆ ζ ι κ.τ.τ.) Κωνσπ. Σάλτι γλυκατζούρα εἶναι τὸ κινδυνᾶτο· λιγώνεται κανεὶς γιὰ νὰ τὰ τρώῃ (σάλτι = ὀλωσδιόλου) Κατιρλ. 2) Τὸ ἐλαφρῶς γλυκίζον ἔδεσμα Θράκ.

γλυκατζούραβος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκαντζούραβου Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ο ὕ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - α β ο ς.

Ὁ ὑπόγλυκος: Εἶναι λίγου γλυκαντζούραβου τοῦ φαῖ.

γλυκατζούρι τό, ἐνιαχ. γλυκατζοῦρ Θεσσ. (Ναρθάκ.) Στερελλ. (Ἀχρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ο ὕ ρ α, τὸ ὅπ. βλ.

1) Γλυκὺ ἔδεσμα, γλύκισμα: Σί 'φιρι γλυκατζούρια οὐ μπαμπᾶς σ' ἀπ' τὴ Λάρ'σα; Ναρθάκ. Σώπα, μὴ φονιάζ'ς! Θὰ σ' φέρον αὐριον γλυκατζούρια αὐτόθι. Μᾶς ἡφιρις κἀνα γλυκατζοῦρ ἀπ' τοῦ γάμου - ἀπ' τὰ βαφτίδα; Ἀχρ. Μὴ βάν'ς πουλλά γλυκατζούργια 'ς τ' πίττα κι δὲ θὰ τρώιτι αὐτόθι. 2) Μεταφ., ἡ σεξουαλικὴ ἡδονὴ Στερελλ. (Ἀχρ.): Θὰ 'χ'νι γλυκατζούργια ἀπόφι.

